చంద్రుళ్ళో కుందేలు - మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

11

ముందు రోజు చెప్పినట్టుగానే తెల్లారి ఉదయం ఆరున్నరకల్లా వచ్చేసాడు అశోక్. నానమ్మ ఇంటికి ప్రయాణం కట్టే ఉత్సాహంలో పూజ అంత ఉదయాన్నే పేచీల్లేకుండా నిద్రలేచింది.

ఏడింటికల్లా విజిత, పూజలని తీసుకుని శరత్ ఊరికి బయలుదేరాడు. నీలూ, మేఘ దగ్గరుండి అందర్నీ సాగనంపారు.

"ఒక్క రోజైనా సరే పూజ నువ్వు లేకుండా ఉండగలదా, ముఖ్యంగా రాత్రిపూట?" నవ్వుతూ టాటా చెప్తున్న పూజని చూస్తూ నీలూని అడిగింది మేఘ.

"ఉండకేం, ఒక్క రోజు కాదు వారం రోజులైనా బ్రహ్మాండంగా ఉంటుంది వాళ్ళ నానమ్మ దగ్గర. అసలు పూజ అని ఎందుకు పేరు పెట్టామనుకున్నావు? మా అత్తగారి పేరు పుష్ప. అది పాత పేరని అదే అక్షరంతో కొంచెం మార్చి పూజ అని పెట్టాం. పేరుకి పూజే కానీ జూనియర్ పుష్ప అనొచ్చు. అంత చేరిక దానికి వాళ్ళ నానమ్మ దగ్గర. ఇక్కడి కంటే అక్కడే సరదా. పెద్ద ఇల్లూ వాకిలి, తాతా నానమ్మల గారం ఇవన్నీ ఉంటే నేనసలు గుర్తు కూడా రాను" నవ్వుతూ బదులిచ్చింది నీలూ.

ఇద్దరూ కలిసి టిఫిన్ చేస్తుండగా "మన కాలేజీ క్యాంపస్ చూడాలనుంది అన్నావుగా. పదింటికి బయలుదేరి వెళదామా?" గుర్తు చేసింది నీలూ.

ఓ నిముషం ఆలోచించి "రేపు వెళదాంలే. బద్ధకంగా ఉందివాళ. హాయిగా ఇల్లు కదలకుండా చేసే పనులుంటే చెప్పు" అంది మేఘ.

"అలా అంటే ఎలా? రెండు రోజులే టైముంది మనకి."

"అలా డెడ్ లైన్ గుర్తు చేసి కంగారుపెట్టకుండా ఎంచక్కా కమ్మటి కబుర్లు చెప్పు. విని పెడతా. కబుర్లంటే గుర్తొచ్చింది. రేవతికి కాల్ చేద్దామన్నావుగా."

"భలే గుర్తు చేసావు. ఫోన్ బుక్లో రాసి పెట్టా రేవతి నంబరు. వెతికి తెస్తానుండు" లేచి లోపలికి వెళ్ళింది నీలూ.

"ఈ రోజుల్లో కూడా ఇంకా బుక్లో ఫోన్ నంబర్స్ రాస్తున్నావా. నువ్వు సూపర్ నీలమ్మా" పెద్దగా నవ్వింది మేఘ.

"సూపర్ లేదూ ఏం లేదూ.. ఫోన్ని నమ్ముకుంటే కష్టం. ఒకసారి నా ఫోన్ పోయి దాంతో పాటు నంబర్లు కూడా పోయాయి. అందుకని మళ్ళీ పుస్తకాన్ని నమ్ముకోడం మొదలుపెట్టా" ఫోన్ బుక్ తీసుకొస్తూ చెప్పింది నీలూ.

రేవతి నంబరుకి డయల్ చేస్తే ఫోన్ ఆన్సర్ చెయ్యలేదు. ఒక పది నిమిషాలు ఆగి మళ్ళీ చేసినా ఫోన్ ఎత్తలేదు.

"ఎర్లీ మార్నింగ్ ఎయిట్ థర్టీకే నిద్రలేచే అలవాటు లేదేమో పాపం. కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు అంటూ ఉండేదిగా 'ఈ చదువుల బారినుంచి బయటపడ్డాక రోజంతా ఉల్లాసంగా ఉత్సాహంగా తిండి, నిద్ర, షికారు అదే పనిగా చేసెయ్యాలని. అప్పటి కలల్ని నిజం చేసుకోవడం కోసం ఇప్పుడు నిద్రపోతుందేమో" పరిహాసంగా నవ్వింది మేఘ.

"అంతేనంటావా, అయితే మనం నిద్ర లేపుదాం" అని చెప్పి మళ్ళీ మళ్ళీ రీడయల్ చేసింది నీలూ.

నాలుగు సార్లు ప్రయత్నించాక అవతల ఫోన్ ఎత్తి "హలో.. ఎవరు మాట్లాడేది?" కాస్త కటువుగా వినిపించింది ఒక ఆడగొంతు.

"హలో. ఇది రేవతి నంబరేనాండీ?" సందేహంగా అడిగింది నీలూ.

"అవును. రేవతినే మాట్లాడుతున్నాను. మీరెవరో చెప్పండి" రేవతి గొంతులో కొంచెం విసుగు ధ్వనించింది.

"హే రేవతీ.. నేను నీలూ, సునీలని. నీ ఇంటర్ మీడియెట్ హాస్టల్ రూమ్మేట్. మేఘ కూడా ఉంది ఇక్కడే. అప్పుడు విజయవాడలో కలిసినప్పుడు నువ్వు నంబర్ ఇచ్చావుగా."

నీలూ మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేస్తూ "ఓహ్ నువ్వా నీలూ.. నేను తర్వాత కాల్ బ్యాక్ చేస్తాను" అంది రేవతి.

"ఓకే. అలాగే" నీలూ అంటూండగానే ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది.

అయోమయంగా ఉన్న నీలూ మొహం చూస్తూ "ఏంటీ బిజీగా ఉందా?" అడిగింది మేఘ.

"ఏమో! మనం కాల్ చేసామని కొంచెం కూడా థ్రిల్ అవలేదు. ఆ రోజు బజార్లో కనిపించినప్పుడు చాలా బాగా మాట్లాడిందే" సంశయంగా కళ్ళెగరేసింది నీలూ.

"ఇప్పుడు మాట్లాడనని పెట్టేసిందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మేఘ.

"తర్వాత తనే కాల్ చేస్తానంది. ఇదివరకొకసారి కాల్ చేస్తే ఫోన్ అసలు ఆన్సర్ చెయ్యలేదని చెప్పానుగా. మనతో మాట్లాడటం ఇష్టం లేదేమో" సందేహంగా అంది నీలూ.

"ఏదో పనిలో బిజీగా ఉండుంటుంది. చాలాసేపటికిగానీ ఫోన్ లిఫ్ట్ చెయ్యలేదుగా. తనే మళ్ళీ చేస్తుందిలే" తేలిగ్గా అంది మేఘ.

అంతలోనే ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు "రజని, రేవతిల స్నేహం కొనసాగుతోందా?" నీలూని అడిగింది మేఘ.

"నువ్వూ, నేనూ తప్ప మిగతా ఎవరికీ ఎవరితో కాంటాక్ట్స్ లేవు. రేవతి కలిసినప్పుడు రజని గురించి నన్నడిగింది. పెళ్ళి చేసుకుని సింగపూర్ వెళ్ళిపోయాక కాంటాక్ట్ లో లేదని చెప్పాను. మాకు బంధువులవడమేమో కానీ చాలా రోజులు భరించాల్సి వచ్చింది దాని హింస" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"రజనితో ఏంటి సమస్య?" అడిగింది మేఘ.

"నీకు తెలుసుగా.. అప్పటి గొడవల తర్వాత అన్నయ్య కాదన్నాడని నా మీద కూడా కక్షగట్టి మాట్లాడడం మానేసింది. నువ్వు హాయిగా ఇంజనీరింగ్ కోసం అందరికీ దూరంగా వెళ్ళిపోయావు కానీ నా ఖర్మ కొద్దీ నేను చేరిన డిగ్రీ కాలేజీలోనే రజని కూడా చేరింది. అప్పట్లో ఉత్తరాల్లో చెప్పేదాన్నిగా నీకు ఒకే హాస్టల్లో ఉన్నా తనకీ నాకూ మాటల్లేవని. నేనెంత దూరంగా ఉన్నా దానితో తిప్పలు తప్పేవి కావు. రజని ప్రస్తావన తెస్తే నీకు నచ్చదని అప్పట్లో నీతో ఏమీ చెప్పేదాన్ని కాదు."

"ఇప్పుడేం కోపం రాదులే చెప్పు" నీలూ చెయ్యి అందుకుని నవ్వింది మేఘ.

"నా రూమ్మేట్స్ ఇద్దరమ్మాయిలు, రజని ఒకే గ్రూప్ అవడంచేత బాగా స్నేహంగా ఉండేవారు. రజనికి ఒకతనితో ప్రేమ వ్యవహారం ఉండేది. నా రూమ్మేట్స్ మాటల్లో ఇవన్నీ తెలిసేవి. అతను వేరే ఊరినుంచీ కేవలం రజని కోసమే అప్పుడప్పుడూ వచ్చేవాడు. అతను వచ్చిన రోజున అందరితోపాటు కాలేజీకి బయలుదేరి మధ్యలో అతనితో బయటికి వెళ్ళిపోయేది. కాలేజీలో, హాస్టల్లో సమస్య రాకుండా, బయటపడకుండా రజని ఫ్రెండ్స్ మేనేజ్ చేసేవారు. ఇంటి దగ్గరనుంచీ వాళ్ళ అమ్మ వచ్చినప్పుడల్లా అతను ఇచ్చిన గిఫ్ట్స్, గ్రీటింగ్స్ లాంటివన్నీ ఒక పెట్టెలో తీసుకొచ్చి మా రూంలో దాచమని ఇచ్చేది. నాకు కాదులే, చెప్పానుగా నా రూమ్మేట్స్ తన ఫ్రెండ్స్ అని. బియస్సీ సెకండ్ ఇయర్లో మొదలైన వాళ్ళ ప్రేమ రజని ఎమ్మెస్సీ చివరిదాకా నడిచిందని తెలిసింది."

"అయితే రజని అతన్ని పెళ్ళి చేసుకుని సింగపూర్ వెళ్ళిందా?" ఆసక్తిగా అడిగింది మేఘ.

"హ్మ్.. సర్లే అలా జరిగుంటే అది రజని ఎందుకవుతుంది. ఆ ప్రేమించినోడు డిగ్రీ చదివి సొంతంగా ఏదో బిజినెస్ చేసుకునేవాడు అప్పట్లో. అందుకే ధారాళంగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టి దీన్ని సినిమాలకి, షికార్లకి తెగ తిప్పేవాడు. ఎమ్మెస్సీ అయిపోయాక సైలెంటుగా వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు తెచ్చిన సింగపూర్ సంబంధం చేసుకుని విమానం ఎక్కి తుర్రుమంది."

"వేరే అతన్ని పెళ్ళి చేసుకుందా? మరి ఆ ప్రేమించినతనో?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మేఘ.

"ఏముందీ నెత్తిన గుడ్డ వేసుకున్నాడు. ఏదో ఇద్దరూ మాటా మాటా అనుకుని నీ దారి నీది నా దారి నాది అనుకుంటే అదొక తరహాగా ఉంటుంది. ఇక్కడలా జరగలేదు. రజని పెళ్ళి విషయం అతనికి తెలియలేదు. అతనికే కాదు, అప్పటి తన ఫ్రెండ్స్ ఎవరికీ చెప్పలేదు. బియస్సీ అయిపోతూనే నాకు పెళ్ళయిపోయిందిగా. అందుకని ఫ్రెండ్స్ ఎవరితోనూ నాకు పెద్ద కాంటాక్ట్స్ లేవు. రెండేళ్ళ తర్వాత అప్పటి నా రూమ్మేట్ ఒకమ్మాయి చాలా కష్టపడి నా నంబరు సంపాదించి నాకు ఫోన్ చేసింది. రజని గురించి వాకబు చేయడానికే నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చిందని తెలిసింది. రజనిని ప్రేమించినతను రెండు నెలలుగా రజని నుంచి ఏ సమాచారమూ లేదని ఆందోళన పడుతూ వీళ్ళందరినీ సంప్రదించాడట. రజనికీ, నాకూ బంధుత్వం ఉందని తెలిసిన నా ఫ్రెండ్ నన్ను వెతికి పట్టుకుంది. అప్పటికే రజని పెళ్ళైపోయి దాదాపు నెల రోజులైపోయింది. నేనా విషయమే చెప్తే ఆ పిల్ల ఫోన్లో దాదాపు ఏడ్చినంత పని చేసింది రజని చేసిన పనికి. ఇంక ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందో, అతను ఏమయ్యాడో నాకు తెలీదు. అదీ రజని చేసిన ఘనకార్యం!" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"వినటానికే దారుణంగా ఉంది బాబోయ్" తల విదిలించింది మేఘ.

"అసలు మిగతావాళ్ళందరికే తిప్పలు గానీ రజనిలా ఎప్పటికప్పుడు తమ స్వార్థం మాత్రమే చూసుకునేవాళ్ళే సుఖంగా ఉంటారేమో అనిపిస్తుంటుంది నాకు" ఆలోచిస్తూ అంది నీలూ.

ఇంతలో శరత్ నుంచి నీలూకి ఫోన్ వచ్చింది. అరనిముషం మాట్లాడి పెట్టేసింది.

"అప్పుడే చేరిపోయారటనా?" నీలూని అడిగింది మేఘ.

"ఊ.. మరీ అంత దూరమేం కాదు. కారులో రెండున్నర గంటల్లో వెళ్ళిపోవచ్చు."

"అశోక్ వాళ్ళది కూడా అదే ఊరు అన్నావుగా. మరి అతను ఫ్యామిలీని తీసుకెళ్ళలేదేంటి?"

"హ్మ్.. అదొక పెద్ద కథ!" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"ఏంటా కథ?" ఆసక్తిగా అడిగింది మేఘ.

"అశోక్, శరత్ చిన్నప్పటినుంచీ స్నేహంగా ఉండేవారని చెప్పానుగా. అశోక్ వాళ్ళ నాన్న అతని చిన్నప్పుడే పోయారు. వాళ్ళకి ఆస్తిపాస్తులేమీ లేవు. తనకి చేతనైన చిన్నాచితకా పనులన్నీ చేస్తూ అశోక్ కి ఏ కష్టమూ తెలియకుండా గారాబంగా పెంచింది వాళ్ళమ్మ. బాగా చదువుకుని వృద్ధిలోకి వస్తాడని ఆశలు పెట్టుకుంది గానీ అశోక్కి చదువు అబ్బలేదు. పదోతరగతి తప్పాక బడికెళ్ళే పని కూడా లేకపోయేసరికి ఇంకా బలాదూర్ గా తిరగడం మొదలుపెట్టాడు. ఏదో ఒక పని నేర్పిస్తే బ్రతుకు తెరువు ఉంటుందని మెకానిక్ పనుల్లాంటివి నేర్పించే ప్రయత్నం చేసినా అవేవీ ముడిపడలేదు. ఆవిడకి ఏదో జబ్బు చేసి కొన్నాళ్ళకి చనిపోయింది."

"అయ్యో పాపం అయితే అశోక్ కి కుటుంబం లేదా? సొంత ఊర్లో బంధువులైనా ఉండుంటారుగా?" అంది మేఘ.

"అశోక్ తండ్రి చనిపోయాక చుట్టాలెవరూ వీళ్ళని ఆదరించలేదు. అందుకని మొదటినుంచీ పెద్ద బంధుత్వాలేమీ లేవు. అశోక్ భార్య వసంతది కూడా ఆ ఊరే."

"అయితే వసంత ఫ్యామిలీ అక్కడే ఉంటారుగా. సొంత ఊరు అయినా తను వెళ్ళలేదేంటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మేఘ.

"అదే అసలు కథ. వసంత వాళ్ళ నాన్నగారు ఆ ఊరి ధనవంతుల్లో, పెద్దమనుషుల్లో ముందువరసలో ఉంటారు. ఎన్నో ఎకరాలు పొలమున్న పెద్ద మోతుబరి రైతు. వసంత తాతయ్య, నాయనమ్మ, బాబాయిలు, పిన్నులు అంతా కలిసి ఉమ్మడి కుటుంబం. వసంతకి ఒక అన్నయ్య ఉన్నా కూతురంటే అమితమైన ప్రేమ తండ్రికి. అమ్మాయి ఇంటర్ అయిపోయాక గొప్ప సంబంధం వచ్చిందని పెళ్ళి కుదిర్చారు. వయసు చిన్నదే అయినా పెళ్ళయ్యాక చదువుకోవచ్చని ఇంటర్ పరీక్షలయిన వేసవికాలంలోనే ముహూర్తాలు పెట్టుకున్నారు. అప్పుడు వసంత అశోక్ ని కలుసుకుని పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగిందట."

"అంటే అశోక్కి, వసంతకి అప్పటికే లవ్ స్టోరీ ఉందా?" అడిగింది మేఘ.

"అదే మొదటిసారట వాళ్ళిద్దరూ ఏకాంతంగా మాట్లాడుకోవడం" చెప్పి నవ్వింది నీలూ.

"వాట్?? ఏమాత్రం పరిచయం లేకుండా పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగిందా?" వింతగా అడిగింది మేఘ.

"పరిచయం అంటే పల్లెటూర్లో ఎవరు ఏంటని తెలీకుండా ఉండదు. వాళ్ళిద్దరికీ కూడా అందరిలో మాట్లాడుకున్న మామూలు పరిచయం ఉంది కానీ ప్రత్యేకమైన స్నేహమేమీ లేదు. అంత పెద్దింటి అమ్మాయి కోరి వచ్చి పెళ్ళి చేసుకోమంటే కలో నిజమో అర్థం కాలేదు అశోక్కి. అసలే మన హీరోకి చదువూసంధ్య, ఆస్తీపాస్తీ ఏమీ లేవాయె. అమ్మాయి నాన్న తలచుకుంటే అతని స్థాయికి అశోక్ ని ఏమైనా చెయ్యగలడు. అందుకని దూరం ఆలోచించి భయపడి ఇది కుదిరే పని కాదని అమ్మాయికి సర్దిచెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు కానీ అమ్మాయి ససేమిరా అంది. అశోక్ కాదంటే అసలు పెళ్ళే చేసుకోకుండా చచ్చిపోతానంది. ఇంకేముంది, ఒకానొక శుభముహూర్తంలో ఇద్దరూ పారిపోయి గుడిలో పెళ్ళి చేసుకున్నారు. పెళ్లి చేసుకున్నాక వచ్చి ఎవర్ని కలిసారో తెలుసా?" కళ్ళెగరేస్తూ అడిగింది నీలూ.

"ఎవర్నీ.. మిమ్మల్నేనా?" అంది మేఘ.

"నన్ను కాదులే. శరత్ ని కలిసారు. ఒక వారం రోజులు మా ఇంట్లో ఉన్నాక వేరే ఇల్లు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడు శ్రద్ధగా డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవడం మొదలుపెట్టి డ్రైవరు ఉద్యోగం సంపాదించాడు. శరత్ బిజినెస్ కి సంబంధించిన పనులు కూడా కొన్ని చేస్తుంటాడు. శరత్, అశోక్ ఆర్థిక స్థాయిలతో సంబంధం లేకుండా అన్నాదమ్ముల్లా స్నేహంగా ఉంటారు."

"అశోక్ సంగతి సరే వసంత అలా ఇంట్లోంచి చెప్పాపెట్టకుండా వెళ్ళిపోయి పెళ్ళి చేసుకుంటే వాళ్ళింట్లో ఏమీ అనకుండా ఊరుకున్నారా?" సందేహంగా అడిగింది మేఘ.

"అశోక్, వసంతలు పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చినప్పుడు శరత్ చాలా భయపడ్డారు. పెద్ద గొడవలు అవుతాయి అనుకున్నారు. కానీ విచిత్రంగా అలాంటిదేమీ జరగలేదు. కూతురు కనపడలేదని కంగారుగా వెతికే ప్రయత్నం చేసారు. వసంత ఇలా అశోక్ ని పెళ్ళి చేసుకుందన్న వార్త తెలిశాక అంతా నిశబ్దమైపోయారు. చాలామంది తల్లిదండ్రుల్లాగే వాళ్ళు కూడా కుటుంబసభ్యుల్లోంచి కూతురి పేరు రద్దు చేసారు. అలా ఆ ఊరికీ, వీళ్ళకీ బంధం తెగిపోయింది" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"ఇదంతా జరిగి ఎన్నేళ్ళయింది? వాళ్ళకి ఒక బాబు అన్నావుగా. ఒక్కసారి కూడా ఎవరూ సంధి ప్రయత్నాలు చెయ్యలేదా?" ఆసక్తిగా అడిగింది మేఘ.

"వాళ్ళు పెళ్ళి చేసుకుని ఏడేళ్ళయింది. అప్పటికీ ఇప్పటికీ వసంత కుటుంబం నుంచి ఎటువంటి స్పందనా లేదు. వాళ్ళ కొడుకు శశికి రెండున్నరేళ్ళు. శశికి ఏడాది వయసున్నప్పుడు అశోక్ బలవంతం మీద ముగ్గురూ కలిసి వసంత వాళ్ళింటికి వెళ్ళారు. గుమ్మంలో వీళ్ళని చూసినా ఎవ్వరూ కనీసం పలకరించకుండా పక్కకి వెళ్ళిపోయారట. కాసేపుంటే మాట్లాడకపోతారా అని ఒక గంటసేపు అక్కడే ఎదురుచూసారు వీళ్ళు. కనీసం చంటిపిల్లాడి అరుపులు వినైనా ఒక్కరూ దగ్గరికి రాలేదట. ఇంకేం చేస్తారు, వెనక్కి వచ్చేసారు. మళ్ళీ ఇంకెప్పుడూ వాళ్ళని కలిసే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు" చెప్పడం ముగించింది నీలూ.

“హ్మ్.. చాదస్తం బాగా ఎక్కువన్నమాట వాళ్ళకి” అంది మేఘ.

“వాళ్ళ బాధలో కూడా న్యాయం లేదంటావా? ఎన్నో ప్రేమపెళ్ళిళ్ళు గురించి విన్నాను కానీ నాకీ పెళ్ళి ఎంత విచిత్రంగా అనిపిస్తుందో! వసంత అశోక్ ని ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుందో, ఎక్కువ పరిచయం కూడా లేని మనిషిని అంతిదిగా ప్రేమించేసి కుటుంబాన్ని వదులుకుని మరీ వచ్చేసేంత గొప్పతనం అశోక్ లో ఏం చూసిందో, అలాంటి నిర్ణయం ఎందుకు తీసుకుందో అర్థమే కాదు. మొదట్లో ఇలా పెళ్ళిచేసుకుని వచ్చినప్పుడు చిన్నవయసు కాబట్టి అజ్ఞానం కొద్దీ తొందరపాటుగా ఈ పని చేసింది కానీ అంత గారాబంగా పెరిగిన అమ్మాయి సాదాసీదా జీవితం ఎలా గడపగలదో, అసలు వీళ్ళ భవిష్యత్తు ఏమిటోనని భయంగా ఉండేది నాకు. కానీ నెమ్మదిగా వసంత తత్త్వం, వ్యక్తిత్వం అర్థమయ్యేకొద్దీ భయం పోయి ఆశ్చర్యం పెరుగుతూ వచ్చింది.”

“ఆశ్చర్యం ఎందుకు? అయినా ప్రేమకథల్లో రీజన్స్ కోసం వెతక్కూడదు నీలూ. లవ్ ఈజ్ బ్లైండ్, దట్సాల్!” తేలిగ్గా నవ్వింది మేఘ.

”ఎంత ప్రేమ గుడ్డిదనుకున్నా ఏమో వసంత మాత్రం మిస్టరీనే నాకు” అంది నీలూ.

“ఎందుకో చెప్పు. ఆ మిస్టరీ ఏదో తేల్చేద్దాం” డిటెక్టివ్ లా ఫోజు పెట్టింది మేఘ.

“అలాగే కనిపెట్టు. రేపు రాత్రి మనింటికి డిన్నర్ కి పిలిచానుగా” నవ్వింది నీలూ.

“సరే ముందు కేసు వివరాలన్నీ చెప్పు. ఏం కనుక్కోవాలో తెలుస్తుంది” అంది మేఘ.

“పదిహేడేళ్ళ వసంత అశోక్ ని పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చాక అతనిలో చాలా మార్పు తీసుకొచ్చింది. అప్పటివరకూ ఎక్కడా కుదురు లేనివాడల్లా బాధ్యాతాయుతంగా మెలగడం నేర్చుకున్నాడు. ఇప్పుడు డ్రైవింగ్ ఒక్కటే కాకుండా రకరకాల కొత్త విషయాలు నేర్చుకుని ఆర్థికంగా ఎదగడానికి సాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తుంటాడు. ఒక చిన్న గదిలో కాపురం మొదలుపెట్టాక వసంత డిగ్రీ కాలేజీలో చేరి బియస్సీ పూర్తి చేసి, ఎమ్మెస్సీ సీటు తెచ్చుకుని ఓపక్క అది చదువుతూ ఇంకోపక్క శశి పుట్టడం, ఒంటిచేత్తో వాడి పెంపకం అన్నీ సమర్థించుకుంటూనే మంచి మార్కులతో కంప్యూటర్ సైన్స్ లో ఎమ్మెస్సీ పట్టా తెచ్చుకుంది. అప్పటినుంచీ లెక్చరర్ ఉద్యోగం కూడా చేస్తోంది. అసలా పిల్లని చూస్తే ఎంత ముచ్చటేస్తుందో! ఆ అమ్మాయి మొహంలో ఒక్కసారి కూడా అపరాధభావం కానీ, కష్టపడుతోందన్న ఫీలింగ్ కానీ కనపడదు. అంత గొప్పింట్లో పెరిగిన పిల్ల ఒక డ్రైవరు భార్యగా ఏమాత్రం నామోషీ అనుకోదు. ఇంటినీ, భర్తనీ, పిల్లాడినీ ఎంత ప్రేమగా చూసుకుంటుందో! అశోక్కి వసంతంటే అపురూపం, గౌరవం కూడా. అన్నీ వదిలేసి తనకోసం వచ్చిన రాకుమారిలా చూసుకుంటాడు. నువ్వు గమనించే ఉంటావు, ఎంత ఆలస్యమైనా ఇంటికెళ్ళే భోజనం చేస్తాడు తప్ప బయట తినడు. నేను ఎప్పుడు భోజనానికి ఉండమన్నా వసంత ఎదురుచూస్తుందని మెత్తగానే చెప్పి వెళ్ళిపోతాడు. ఆ అమ్మాయి తినడం మానుకుని ఎదురుచూడదు కానీ మహారాణిలా బతకాల్సిన పిల్ల నాకోసం కష్టపడి వంట చేసిపెడితే తినకుండా ఉండటానికి మనసొప్పనంత ప్రేమ అతనికి. మేమింత దగ్గరగా ఉంటామా, అయినాసరే ఎప్పుడో ఎంతో అవసరమైతే మరీ మరీ పిలిస్తే తప్ప మా ఇంటికి కూడా రాదు. అలాగని ముభావంగా ఉండే రకం కూడా కాదు. చాలా స్నేహంగా, కలుపుగోలుగా ఉంటుంది. ఎంత మానసిక పరిణతి ఉన్నవాళ్ళైనా ఏదో ఒక సందర్భంలో మనకన్నా పైస్థాయిలో ఉన్నవారిని చూసి మనమూ అలా ఉండాలనో, కనీసం వాళ్ళెంత బాగున్నారని కాస్తో కూస్తో గొప్పగా అనుకోవడం సర్వసాధారణం. వసంతలో అలాంటివి ఎప్పుడూ కనిపించవు. ఆమె ముఖంలో అంతా పరిపూర్ణంగా ఉందన్న సంతృప్తి కనిపిస్తుంది. నేనైతే మరీ అంత గొప్పగా ఆలోచించలేను, ఆచరించలేను. అందుకే నాకు ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడూ ఆశ్చర్యార్థకమే!” వివరంగా చెప్పింది నీలూ.

“వెరీ ఇంటరెస్టింగ్! ఆవేశంగానో, అజ్ఞానంలోనో పెళ్ళి చేసుకోలేదన్నమాట. లోతైన అవగాహన, ఆలోచనతో పాటు బలమైన వ్యక్తిత్వం ఉన్న అమ్మాయన్నమాట. తప్పకుండా కలవాల్సిన వ్యక్తే” అంగీకారంగా అంది మేఘ.

మధ్యాహ్నం భోజనం చేసాక నీలూ, మేఘ తీరిగ్గా కూర్చున్నప్పుడు ఫోన్ మోగింది. ఎవరా అని చూస్తే రేవతి పేరు కనపడింది.

"హలో రేవతీ.." ఉత్సాహంగా పలకరించింది నీలూ.

"సారీ నీలూ.. ఉదయం నువ్వు కాల్ చేసినప్పుడు మాట్లాడలేకపోయాను. అప్పుడు హాస్పిటల్లో ఉన్నాను. నువ్వెలా ఉన్నావు? మేఘనందన అమెరికా నుంచి వచ్చిందా?" వరుసగా అన్నీ అడిగేసింది రేవతి.

"మేము బానే ఉన్నాము. మేఘ అమెరికా నుంచి రెండు వారాల సెలవుల కోసం వచ్చింది. మా ఇంట్లో నాలుగు రోజులు ఉందామని విజయవాడ వచ్చింది. ఉండు. ఫోన్ స్పీకర్లో పెడితే ముగ్గురం మాట్లాడుకోవచ్చు."

"హాయ్ రేవతీ ఇబ్రహీం.. ఎలా ఉన్నావే?" మేఘ పలకరించింది.

ఫోనులో అవతలి నుంచి బిగ్గరగా నవ్వు వినపడింది.

"స్పెల్లింగ్ మిస్టేక్.. రేవతీ సుధాకర్ అని పిలవాలి నన్ను. ఒక్క పిలుపుతో ఎక్కడికో తీసుకువెళ్ళిపోయావు మేఘా" నవ్వుతూనే ఉంది రేవతి.

"మీ బ్యాంక్ మేనేజర్ ఫాదర్, టీచర్ మదర్, మీ తమ్ముళ్ళు, ఇంకా మీ బ్యాంక్ మేనేజర్ హస్బెండ్ అందరూ బాగున్నారా?" కొంటెగా అడిగింది మేఘ.

"మా సంగతి సరే, మిస్టర్ మేఘనందనుడి గురించి చెప్తే విని సంతోషిస్తాం" అంది రేవతి.

"మిస్టర్ మేఘనందనుడి ఆచూకీ ఇంకా దొరకలేదు రేవతీ.. ఉద్యోగాలూ, ఊళ్ళేలడాలూ కాస్త తగ్గించి తొందరగా పెళ్ళి చేసుకోమని నువ్వైనా గట్టిగా చెప్పు మేఘకి" అంది నీలూ.

"ఓహో అయితే లైఫ్ ఎంజాయ్ చేస్తోందన్నమాట. హాయిగా వీలైనన్ని రోజులు ఇలాగే కంటిన్యూ అయిపో మేఘా" చెప్పింది రేవతి.

"ఇది మరీ బాగుంది. నువ్వింకా చెడగొట్టేట్టు ఉన్నావు. మీ బ్యాంక్ మేనేజర్ గారు నీ ఆటలు సాగనివ్వడం లేదా పాపం!" అంది నీలూ.

"అవునవును. ఎప్పుడైనా భార్యలకి జ్ఞానం వచ్చిందంటే అది భర్తల పుణ్యమే మరి. అందుకే నాకొచ్చిన జ్ఞానాన్ని మేఘకి పంచుతున్నా" గలగలా నవ్వింది రేవతి.

"కాలేజీ రోజుల్లో మనిద్దరం ఎప్పుడూ యాంటీ పార్టీల్లో ఉన్నా ఇప్పుడు మాత్రం నీకే నా ఓటు రేవతీ" సంతోషంగా చెప్పింది మేఘ.

"ఇందాకేంటి హాస్పిటల్ నుంచి వచ్చానన్నావు? అంతా బాగేనా?" రేవతిని అడిగింది నీలూ.

"నేను బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాను. కొన్ని నెలల క్రితం మా మరిదికి యాక్సిడెంట్ జరిగింది. అక్కడికక్కడే పోవలసిన మనిషి అదృష్టవశాత్తూ బతికి బయటపడ్డాడు. కానీ వెన్నెముకకి బలమైన గాయాలు అవడంచేత మంచానికే పరిమితమైపోయాడు పాపం. అతని పరిస్థితి ఏమైనా బాగు చేయగలమేమోనని రకరకాలుగా ప్రయత్నిస్తున్నాం. అందుకని తరచూ హాస్పిటల్స్ చుట్టూ తిరగాల్సి వస్తోంది" చెప్పింది రేవతి.

"అయ్యో పాపం. మొత్తం అంతా మీరే చూసుకోవాలా? ఇంకెవరూ సాయం లేరా?" అడిగింది నీలూ.

"అతనికి రెండేళ్ళ క్రితమే పెళ్ళయింది. వాళ్ళకో చిన్న పాప కూడా ఉంది. పాపం ఆ అమ్మాయి ఒక్కతీ ఎంతకని చూసుకోగలుగుతుంది. మా అత్తమామలు ఎప్పుడో పోయారు కాబట్టి ఇంక అతనికి ఉన్న ఒకే ఒక ఆసరా మేమే. ప్రస్తుతానికి అందరం కలిసి ఒక ఇంట్లోనే ఉంటున్నాము. మొత్తంగా బాగవడం కుదరకపోయినా కొన్ని రకాల ట్రీట్మెంట్స్ చేస్తూ పోతే క్రమంగా కొంత మార్పు రావచ్చు అంటున్నారు డాక్టర్లు. సుధాకర్ కి ఆఫీస్ బిజీ ఉంటుంది. అందుకని నేనూ, ఆ అమ్మాయి కలిసి అతన్ని హాస్పిటల్స్ కి తిప్పుతూ ఉంటాం. చూడాలి ఏమవుతుందో!" వివరంగా చెప్పింది రేవతి.

"అంత కష్టంలో వాళ్ళని ఎంత బాగా ఆదుకుంటున్నావో, నిజంగా నీది చాలా పెద్ద మనసు రేవతీ. ఒక రోజు, రెండు రోజులతో తీరిపోయేది కాదని తెలిసినా పూర్తిగా వాళ్ళ బాధ్యతంతా నెత్తిన వేసుకోవడం నిజంగా చాలా గొప్పవిషయం" అంది నీలూ.

"నీలూ చెప్పింది నిజమే. యు ఆర్ డూయింగ్ ఎ గ్రేట్ జాబ్ రేవతీ!" అభినందించింది మేఘ.

"చాల్లే ఆపండి ఇద్దరూ. ఇందులో అంత గొప్పేముందీ. సుధాకర్ ఒక్కగానొక్క తమ్ముడికి కష్టం వస్తే మేము కాకపోతే ఇంకెవరు చేస్తారు? నేనేమీ సంఘసేవ, సమాజోద్ధరణ చేయడం లేదుగా. ఇదంతా సరే గానీ మీ పాప ఎలా ఉంది నీలూ? పేరు పూజ కదూ?" అంది రేవతి.

"పూజ బ్రహ్మాండంగా ఉంది. నాన్నాకూతుర్లిద్దరూ కలిసి నానమ్మింటికి వెళ్ళారు. రేపు వచ్చేస్తారు. ఈ ఒక్క రోజుకీ ఇదిగో నేనూ, మేఘ కలిసి పాత రోజులు గుర్తు చేసుకుంటూ కూర్చున్నాం" చెప్పింది నీలూ.

"ఈసారి నాకు కాల్ చేస్తే నీ పెళ్ళికి పిలవడానికే అయ్యుండాలి మేఘా. ఏమంటావు?" అంది రేవతి.

"భలే చెప్పావు రేవతీ" కేరింతగా అరిచింది నీలూ.

"మీరు మరీ అంత ఫీలయిపోనక్కర్లేదు. నేనేమీ సన్యాసం తీసుకోబోవట్లేదు. ఇంకా ఆ టైం రాలేదంతే!" నవ్వింది మేఘ.

"సరే సరే.. మేఘనందన పెళ్ళిపిలుపు కోసం ఎదురుచూస్తాం. ఇప్పటికి మాత్రం ఇండియా ట్రిప్ బాగా ఎంజాయ్ చేసి వెళ్ళు. నీలూ, మనం మళ్ళీ మాట్లాడదాం. అప్పుడప్పుడూ రింగ్ చేస్తుండు" చెప్పింది రేవతి.

"థాంక్స్ రేవతీ. టేక్ కేర్!" అంది మేఘ.

"అలాగే తప్పకుండా చేస్తుంటాను. నువ్వు జాగ్రత్త! ఉంటాం మరి. బై బై" ఫోన్ పెట్టేసింది నీలూ.

రేవతితో మాట్లాడాక ఎక్కడో ఆలోచిస్తూ మౌనంగా ఉన్న నీలూని చూసి "ఏంటీ అంత తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నావు? మీ హాల్లో సీలింగ్ కి ఏ కలర్ పెయింట్ బాగుంటుందనా?" అంది మేఘ.

గలగలా నవ్వింది నీలూ.

"రేవతి గురించి ఆలోచిస్తున్నా ఇంతలోనే ఎంత మారిపోయిందీ అని. దేన్నీ ఎక్కువ పట్టించుకోకుండా, ఎక్కువ కష్టపడకుండా ఎప్పుడూ సుఖంగా ఎలా కాలం గడపాలా అన్నట్టుండే రేవతి ఎదుటివాళ్ళ కోసం ఇంత కష్టపడటం నమ్మలేకపోతున్నాను. కాలం మనుషులని మరీ ఇంతలా మార్చేస్తుందా మేఘా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది నీలూ.

"మనుషుల్లో అసలంటూ మంచితనం లేకపోతే కాలమే కాదు ఏదీ వాళ్ళని మార్చలేదు. టీనేజ్లో అల్లరి చిల్లరిగా ఉన్నట్టు ఎప్పటికీ ఉంటామా?" అంది మేఘ.

"నిజమేననుకో. కానీ పెళ్ళి మాత్రం అమ్మాయిల్లో చాలా చాలా మార్పు తీసుకొస్తుంది. పెళ్ళికి ముందొక జీవితం, తర్వాత మరో జీవితం రెండూ పూర్తిగా వేరువేరేమో అన్నట్టు పొంతన ఉండదు రెంటికీ."

"అంటే మార్పంతా పెళ్ళిలోనే ఉందంటావ్?" నవ్వింది మేఘ.

"నువ్వు పెళ్ళి చేసుకున్నాక చెప్పాలి అవునో కాదో! ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఎదురుచూడాలంటావు మేమందరం?" అడిగింది నీలూ.

"ఏదో చెప్తారుగా, కళ్యాణమొచ్చినా కక్కొచ్చినా ఆగదని. అలాంటివి ఎప్పుడొస్తాయో ఎలా చెప్పడం? పనిగట్టుకుని ఏదైనా చెత్త తిని పొట్ట పాడు చేసుకుంటే తప్ప అలా షెడ్యూల్ చేయడం కుదరదు" నవ్వుతూ అంది మేఘ.

"చాల్లే పిచ్చి పోలికలు. నిజంగా పెళ్ళి మీద నీకు మంచి అభిప్రాయం ఉందో లేదో చెప్పు" గట్టిగా అడిగింది నీలూ.

"పిచ్చి నీలమ్మా, అలాంటి సందేహాలు పెట్టుకుని నువ్వేం బెంగ పెట్టుకోకు. పెళ్ళి మీద నాకేం చెడ్డ అభిప్రాయాలు లేవు. ఒకవేళ అలాంటి వాళ్ళెవరైనా ఉన్నా మీ ఇంటికొచ్చి రెండు రోజులుంటే పెళ్ళి చేసుకుని కుటుంబం ఏర్పరచుకుంటే ఇంత శాంతి ఉంటుందా అని క్షణంలో అభిప్రాయం మార్చుకోవలసిందే!" అని చెప్తూ నీలూ బుగ్గలు పుణికింది మేఘ.

"అబ్బా మరీ అంత గొప్ప విశేషమేముంది మా ఇంట్లో. అందరిలాగే మేమూనూ" సిగ్గుపడింది నీలూ.

"అదంతే. ఆ విశేషం చూసేవాళ్ళకి మాత్రమే తెలుస్తుందిలే" నవ్వింది మేఘ.

"సరేగానీ మన కాలేజీ క్యాంపస్ చూసొద్దాం పద. మళ్ళీ మనకి టైం కుదరకపోవచ్చు."

"కుదరకపోతే పోనీ" తేలిగ్గా అంది మేఘ.

"ఇంతవరకూ వెళదాం వెళదాం అని ఇప్పుడేంటీ?"

"నిజం చెప్పనా. నాకు వెళ్ళాలని లేదు."

"ఇంతలోనే ఏమైంది?"

"కొత్తగా ఏమీ అవ్వలేదు. మన కాలేజీ, హాస్టలు, వాటి ముందున్న సిమెంటు రోడ్డు, గుల్మోహర్ చెట్లు అవన్నీ మళ్ళీ ఒకసారి చూసి అప్పటి రోజులు గుర్తుచేసుకుందాం అనుకున్నాను. ఇప్పటిదాకా చూడాలనిపించింది కానీ ఇప్పుడు వద్దనిపిస్తోంది."

"అదే ఎందుకని?"

"ఏమో, వద్దనిపిస్తుందంతే! చూసొచ్చాక నా బాధ మరింత ఎక్కువవుతుందేమో అన్న భయం, ఆ పరిసరాలన్నీ మారిపోయి మనకి అపరిచితంగా అనిపిస్తే నా నా జ్ఞాపకాల్లో ఉన్న సజీవ చిత్రం వాస్తవం తాకిడికి చెదిరిపోతుందేమోనన్న సందేహం."

"నిజమే, ఖచ్చితంగా ఎంతో కొంత మారిపోయి ఉంటుంది. అసలు బిల్డింగులు, రోడ్లు మొత్తంగా మాయమైపోయినా ఆశ్చర్యం లేదు. సందేహం ఒప్పుకోతగిందే కానీ భయం ఎందుకు? కిరణ్ విషయమేనా?"

మేఘ అవునన్నట్టు తల ఊపింది.

"ఇన్నేళ్ళయినా నువ్వింకా కిరణ్ గురించి ఇంతలా బాధపడుతున్నావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది నీలూ.

"అంటే ఇన్నేళ్ళూ అదే పనిగా రోజూ తల్చుకుని బాధపడలేదు. నిజానికి మొదట్లో అమ్మానాన్నల ముందు నేను అవమానపడ్డానికి కారణం తనేనన్న కోపం అంతవరకూ తన మీదున్న అభిమానాన్ని పూర్తిగా చెరిపేసింది. ఆ పంతం కొద్దీ ఇలాంటి ఆలోచనలేమీ పెట్టుకోకుండా చదువు మీద మాత్రమే ధ్యాస పెట్టాలని పట్టుదలగా నిర్ణయించుకున్నాను. ఇంజనీరింగ్, ఎంటెక్ చదివిన ఆరేళ్ళలో ఎప్పుడో తప్ప కిరణ్ గుర్తొచ్చేవాడే కాదు. తర్వాత్తరవాత అదేంటో విచిత్రంగా కాలం గడుస్తున్న కొద్దీ తనని తలచుకోవడం ఎక్కువవుతూ వచ్చింది. అప్పుడు జరిగినవన్నీ తప్పులన్న నా అభిప్రాయం మారిపోయింది. అప్పుడు అవమానం అనిపించినదంతా ఇప్పుడు అపురూపంగా తోస్తుంది. అప్పటి తన ప్రేమ, నాకు తనంటే ఉన్న ఇష్టం గుర్తొచ్చి బాధపెడుతుంటాయి. కిరణ్ తప్పేమీ లేకుండా మొత్తం అంతటికీ అన్నిటికీ తననే బాధ్యుణ్ణి చేసి దూరం చేయడం తప్పనిపిస్తుంది. ఇదీ విషయం అని చెప్పి నా పరిస్థితుల కారణంగా నా నిర్ణయం ఇది తప్ప ఇందులో తన నేరమేమీ లేదు అని చెప్పాల్సిందేమో అనిపిస్తుంది. కిరణ్ పట్ల నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తించి తప్పు చేసానన్న గిల్టీ ఫీలింగ్ నన్ను వదలడం లేదు" మనసులో ఎన్నాళ్ళ నుంచో గూడు కట్టుకున్న బాధనంతా నీలూ ముందు బయటపెట్టింది మేఘ.

చిన్నబోయిన మేఘ మొహం చూసి తనకి దగ్గరిగా జరిగి ఆప్యాయంగా చేతులు పట్టుకుంది నీలూ.

"మేఘూ.. నీకు తెలియంది కాదు. అందరికీ టీనేజ్లో రకరకాల పరిచయాలు, స్నేహాలు ఏర్పడతాయి. అప్పటి పరిస్థితుల్ని బట్టి కొన్ని స్నేహాలు అలా అర్ధాంతరంగా ముగుస్తాయి. అంతమాత్రానా అవే తల్చుకుని ఎవ్వరూ బాధ పడరు. జీవితంలో ముందుకెళ్ళే కొద్దీ ఇలాంటివన్నీ

అందరూ మర్చిపోతారు. ఒకవేళ గుర్తున్నా అప్పటి మన ప్రవర్తన, జరిగిన సంఘటనలు పిల్లచేష్టల్లా సిల్లీగా అనిపిస్తాయి. నవ్వుకుని ఊరుకుంటారు తప్ప కోపమో, బాధో తెచ్చుకునేవాళ్ళు ఉండరు. కిరణ్ అదంతా ఎప్పుడో మర్చిపోయి ఉంటాడు. నువ్వు ఇంకా గుర్తు పెట్టుకుని గిల్టీగా ఫీలవ్వడం అనవసరం" అనునయంగా చెప్పింది నీలూ.

"అప్పటి గొడవ తర్వాత నేను మళ్ళీ కిరణ్ ని కలిసాను" నెమ్మదిగా చెప్పింది మేఘ.

"ఏంటీ?? మళ్ళీ కిరణ్ ని కలిసావా? ఎప్పుడూ, ఎక్కడా, ఎలా? అసలేం జరిగిందో వివరంగా చెప్పు" నమ్మలేనట్టు అడిగింది నీలూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com